

2.
3.
4.
5.
6.
7.
1.
1.
2.

292

1719 61
23

I. N. F.

DISSERTATIO JURIDICA
DE

BENEFICIO
INVENTARII,

QUAM
DEO T. O. M. BENE JUVANTE

SUB PRÆSIDIO

VIRI NOBILISSIMI,

AMPLISSIMI, CONSULTISSIMI

ATQUE EXCELLENTISSIMI

DOMINI

D. JOANNIS GEORGII
SCHERZII,

U. J. D. Ejusdemque Prof. Publ. Ord.

CAPITULI THOMANI CANONICI.

IN ALMA ARGENTINENSIVM

UNIVERSITATE

SOLENNI EXAMINI SUBMITTET

FRANCISCUS MELCHIOR FISCHER,
OBERKIRCHENSIS, Auctor.

A. diem Martij, Anno M. DCC. XIX.

Hor. Locoq Solitis.

ARGENTORATI, Typis Viduæ Michaëlis Storckii.

DEO
TER OPTIMO
MAXIMO,
PATRONIS
ATQUE
AMICIS.

Q. F. F. D. E. I.

INTER varia & insignia beneficia, quibus Imperator Justinianus diversis succurrit personis, maximum alias damnum passuris, non ultimum est illud, quo gaudere jussit heredem, qui, licet defuncti personam sustinere in Præf. Nov. XLVIII dicatur, & per consequens eiusdem Creditoribus respondere teneatur. vid. l. s. π. de acquir. vel omitt. hered. & l. 10. C. de Jure Delib. non aliter tamen ipsis satisfacere ac debita solvere cogitur, quam in quantum vires hereditatis id ei permittunt, in casu, si in universa antecessoris sui bona, jura, & nomina tam activa (ut vocant,) quam

quam passiva diligenter inquisivit, eaque omnia debito modo et tempore annotari curavit, et hoc Beneficium Inventarii communiter à Dd. vocatur; De quo cum animus nobis sit, pauca, quae venerationi Academica inseruirent, ita disserendi, ut Quaestiones aliquot circa id obvenientes proponamus, easdemque ex legibus decidamus, non abs re fore duximus, quaedam de vocabulo Inventarii in genere praemittere.

Derivatur autem hac vox, decrescente demum Latinitatis aetate nota est saeculo tertio non nisi à vulgo recepta (ut ex l. 7. ff. de administrat. Tut. videre est) à verbo Invenio, vel quod bona alicujus ibidem designata inveniuntur, vel quod ea, quae apud aliquem inveniuntur, digesta in eo ac conscripta videmus; ex qua ratione etiam, majori tamen secundum Ulpianum Jure, Repertorium dicitur. Alibi, ut in Nov. LÉONIS CX. Commentarius Facultatum, appellatur; alibi Synopsis bonorum, quia in eo quantitas bonorum conspicitur, conf. l. 5. § 11. ff. de Rebus eorum, qui sub Tutela est. c. ac idem est, quod Graecis ἀναγραφὴ, ab ἀναγράφω conscribo; quo nomine in l. 15. pr. ff. de

de Rebus Autor. Judic. poss. insignitur. *Vernacula nostra Lingua vocem Latinam à longo jam tempore sibi propriam fecit, adeo, ut in vulgus notum, quid sit ein Inventarium. Hinc dicimus quoque inventiren / Inventir-Schreiber &c. Alia Synonyma extra Corpus Juris Civilis occurrentia ex Vossio recenset Lauterbach. Diss. de Hæredit. Invent. hab. Tubing. A. 1630. th. iv.*

Cum vero talis designatio rerum si non necessaria, utilis tamen quam maxime sit in omni casu, ubi vel administrationis rationem reddere, vel quantitatem bonorum investigare volumus, per se patet, plures e& diversas dari Inventarii species. Aliud enim est, quod Tutor per l. 5. §. 11. ff. de Rebus eorum, qui sub Tutel. &c. Aliud, quod is, cui cura bonorum debitoris oberati demandata est, conficere jubetur.

In alium finem conscribitur ab Usufructuario, à Fisco, in alium ab herede, in alium ab aliis. Nobis hic sermo tantum erit de Solemniore Inventario, ac eo, quo bona Hereditaria continentur; quodque ideo Inventarium Hæreditatis, Germ. Ein Erbs Register / Item ein Inventarium nachge lassen Erbschafft apud nostrates audit.

Est igitur Inventarium Hereditatis, Instrumentum ab herede, vel alio ejusdem nomine rite & legitime conscriptum, quo quantitas rerum hereditarium innotescat, & heres ab omni periculo, cui aliàs obnoxius esset liberetur. Hoc ultimum adsecimus, quia hic de Beneficio imprimis, quod conscientibus tale repertorium JUSTINIANUS concessit, agere constituimus, quamvis inficias ire nolimus, posse etiam Hereditatis Inventarium dari, quod heredi nullum aut leve saltem commodum tribuit, & ideo sub beneficii nomine venire minime potest; in eo nimirum casu, in quo Inventarii confectio per statuta heredi injungitur, & hic solennem protestationem ac declarationem, quod non nisi cum Beneficio Inventarii hereditatem adire velit, per negligentiam omittit.

Causa, qua Legislatorem forte impulerat, ut hoc privilegium impertiret iis, quibus liberum erat adire vel omittere hereditatem, hæc videtur esse, quod præter Minores 25. annorum, omni, qui semel se pro herede gessit, postea facultatem abstinendi ab hereditate leges ademerant; v. l. 5. & 6. C. de Repud. hereditat. iniquum autem videbatur,

batur, ut heredes maximas scilicet erroris sui, quem nec praevidere, nec praecavere poterant, poenas darent, solvendo nempe de suo Creditoribus omne id, quod hereditati deficit; Unde etiam factum, ut jam olim divus HADRIANUS illis heredibus, in quorum notitiam post aditam hereditatem grande as alienum antea latens pervenit, et GORDIANUS cunctis militibus, utpote qui arma potius quam fura scire debebant, subveniret, et ab improvisis debitis eos speciali gratia liberaret. v. S. 4. & seqq. Inst. de Hered. qual. & diff. & l. 21. Cod. de Jure deliberandi. Sed cum non una vice accideret, ut optimi quoque ac diligentissimi Patresfamilias, quos suorum etiam propriorum bonorum quantitas in certis casibus latere poterat, alienam hereditatem vel cum summo periculo adire, vel cum ingenti detrimento omittere cogerentur, Imperator JUSTINIANUS eo beneficio, quod Praedecessores sui certis duntaxat personis indulserant, omnes heredes indistincte affectit, ita quidem, ut non tantum tempus illis concederet, intra quod expendere possent, utrum Hereditatem adire vel repudiare velint. l. fin. C. de Jur. deliberandi;

berandi, Sed et si aditionem elegerint, modum iis
 præscriberet, quo sine ipsorum damno id efficere que-
 ant, suadens nimirum heredibus, ut accuratam
 rerum hereditariarum designationem, scilicet Inven-
 tarium conficiant, atque hujus beneficio contra cre-
 ditores sese muniant ac tueantur, quemadmo-
 dum hoc ex allegatis textibus abunde constat.
 Quia vero circa hoc idem Inventarii Beneficium
 multiplices exoriri solent controversie, earum
 quasdam adjuvante DEO ex Legibus resolvendas
 ac determinandas selegimus. Sit itaque

Q U Æ S T I O I.

An, si Inventarium non esset intra triginta dies
 cœptum, elapsis autem tribus mensibus finitum,
 valeat, in eum effectum, ut heres ultra heredi-
 tatis vires obligari nequeat?

SUPRA in definiendo Beneficio Inventarii diximus, he-
 redem, qui illo gaudere cupit, ad ejus confessionem
 legitimo tempore & modo sese accingere debere; per
 quod innuimus, certas à Jure præscribi Solennitates ac re-
 gulas, quas, quantum per ipsum stat, observare prudentis he-
 redis erit. Quod tempus attinet, expressis & sæpius repe-
 titis

ritis verbis *l. ult. C. de Jure deliberandi* requirit, ut Inventarium intra spatium unius mensis ex die, ex quo heres de successione sibi delata certior factus est, computandi inchoatum, ante elapsos 60, dies seu intra tres menses ex die habitæ notitiæ numerandos totum perficiatur. *vid. § 2 II. & c. d. L. fin.* Et hæc obtinent, si heres in loco rerum hereditariarum præsens fuerit; nam si absenti talis successio obvenit, loco trium mensium, integer ipsi conceditur annus, qui tamen non à die scientiæ, uti in præcedenti casu, sed à tempore mortis currere incipit. *conf. §. 3 seq.*

His non observatis negligens heres in solidum omnibus defuncti Creditoribus tenebitur, non aliter, ac si sine beneficio Inventarii ad successionem pervenisset. *Imperator* enim, quemadmodum probis & Jura sequentibus heredibus, quibus damnosa forte confertur hereditas, succurrere voluit, ne in solidum conveniri possint, ita quoque Creditoribus qui non minimo sæpius periculo sese expositos vident, deesse noluit in eo casu, ubi heres morosus ipsis, quantum poterit, satisfacere detrectat. Sed quid si supponamus, heredem quendam non ex asse, sed ex parte Legi nostræ morem gessisse, inchoando nempe Inventarii confectionem post elapsos jam triginta dies, perficiendo tamen illud intra tres menses à tempore notitiæ numerandos; Quæritur hinc, an tale Inventarium valeat, & heredem à præstatione nominum debitorum in solidum immunem reddat?

Pro Negativa facere videtur I. Quod, qui Legi in uno punctorum, quamvis non in omnibus, contrariatur, legem contempsisse nihilominus dici possit; quodque illi beneficio legis non perfruantur, qui contemnendam eam censuerunt;

B

uti

nti ipsa verba finalia §. 12. d. l. C. de Jur. delib. habent. II. Quod in faciendo Inventario omnis subtilitas & perinde omnes à Jure requisitæ Solennitates ac circumstantiæ ad amissim & *κατὰ πόδα* legis observandæ injungantur heredi in §. 14. l. alleg. III. Quod in omnibus iis negotiis, quibus Leges certum modum & solemnem formam ideo præscripserunt, ut eo magis fraudibus partium occurratur, defectus unius vel minimi requisiti totum actum vitiet. Prout hoc videmus in materia Testamentorum, ubi & unus testis non in specie ad testimonium perhibendum rogatus Testamenti omnibus alias requisitis muniti nullitatem causatur.

Verum affirmantium opinio nobis tamen magis arridet, quâ *Inventarium* præscripto licet tempore non inchoatum, intra terminos autem à lege datos finitum subsistere ac heredi commodo esse posse statuitur; ea præprimis ex ratione, quia ille tantum contra legem peccasse Imperatori dicitur, qui in præjudicium Creditorum *Inventarium* conficere distulit, ita ut datum ad ejus perfectionem tempus jam effluerit. Dum enim Legislator in eodem §. 12. in quo pœna negligentia vel moræ dicitur, præsentibus heredibus absentes jungit; his vero in anteriori loco nullum certum tempus præfixum legitur, intra quod *Inventarium* inchoare tenerentur, non de termino à quo, sed de termino ad quem hic loqui, atque eam solummodo moram, quæ ratione consummationis committitur, punire voluisse censendus erit. Accedit, quod præsentibus trium à die notitiæ, absentibus vero duodecim à die mortui testatoris mensium spatium pro deliberatione sit concessum in §. 11. d. l. partim in heredis, partim in Creditorum favorem; sicut enim ille prius,

prius, quam de quantitate Hereditatis constet, conveniri aut inquietari nequit, ita & hi à moroso herede quamdiu ipsi placuerit, impediri non possunt, quo minus id quod suum est, persequantur; nunc autem in nostro casu ne minimum quidem damnum vel præjudicium Creditoribus per dilatam inchoationem inferri certum est. Equidem non nego, in *d. l. §. 2.* heredibus æque bene injungi terminum à quo per verba: *ut intra 30. dies, post quam sibi delatam* successionem heres *cognoverit*, quam terminum ad quem, sed dico paragraphum illam ex consequentibus esse explicandam. Si enim ejusdem verba, prout hic jacent, essent sumenda, daretur casus, ubi heres qui intra primum mensem Inventarium cœpit, quique illud intra tres menses à die notitiæ computandos, finivit, legis Violator & Creditoribus obligatus in solidum haberi deberet. Fingamus nempe Aulum secundo statim post cognitionem sibi delatæ hereditatis die Inventarii confectionem suscepisse ac inchoasse, intra alios autem sexaginta dies, quos eadem paragraphus sufficere voluit, non ad finem perduxisse sed demum octuagesimo die; quis unquam dixerit tale Inventarium Aulo nihil prodesse?

Hinc patet primam, quæ in contrarium adducitur, rationem non sat firmo stare talo; & illum tantum, qui intra tres menses Inventarium quocunque etiam tempore cœptum non absolvit, huius legis violatorem ac contemptorem jure nominari posse. Quod alterum attinet argumentum ex *§. 14.* legis nostræ desumptum, ad id respondemus, ibidem non dici, quod error quilibet in levissimis & minimis commissus heredi noceat, sed tantum ille, qui in modo designandi & describendi res hereditarias accidit. Et, si largiremur etiam, hanc

subtilitatem ad tempora præfixa esse extendendam, non tamen de quovis herede in textu nostro sermonē esse asserimus, verum de deliberante & eo herede, qui importunus potius petiō, quam gratus heres in oculis *JUSTINIANI* videbatur, ceu ex inspectione §. 13. & seq. apparet. Quod tertio loco Antagonistæ urgent de norma in negotiis exacte & anxie observanda; illud locum habere & Thesin nostram ferire concedimus, si ostendi possit, in casu, quem proposuimus, fraudem vel tale quid admitti, quod in detrimentum creditorum vergat; quin & in dubium quam maxime vocare possumus, debere nos semper à forma Testamentorum ad formam aliorum actuum argumentari.

Et hanc nostram Sententiam communi Doctorum Suffragio fulciri, statuentium, terminum inchoationis non peremptorium sed admonitorium esse, & sufficere Inventarium, licet tardius inceptum, intra tres menses esse perfectum testatur *MULLERUS in not. ad STRUV. Ex, XXIII. §. 54.* Possē tamen & hoc tempus pro ratione circumstantiarum præsertim in casu, ubi ampla & dispersa est hæreditas à Judice prorogari, nec Analogiæ Juris nec praxi hodiernæ adversatur. De qua vid. *CARPZ. P. III. c. 33. Def. 13.*

Q U Æ S T I O II.

An Inventarium, in Creditorum absentia conscriptum, commodo ac beneficio esse possit heredi?

UT Jure & legitime aliquid factum dici queat, non sufficit, intra tempora à superiore definita esse consumma-

tum, sed requiritur etiam, ut fiat ea forma, ac iis, qui præscribuntur, modis. Unde est, ut, cum §. 2. l. fin. C. de Jure delib. habeatur: Inventarium fieri debere sub præsentia tabulariorum ceterorumque, qui ad hujusmodi confectionem necessarij sunt; hæcque verba communiter de omnibus iis, quorum interest, explicentur, videri possit, quætionem propositam simpliciter esse negandam. Verum cum Imperator Justinianus postea in Nov. 1. c. 2. mentem suam clarius expresserit, calculum nostrum illorum sententiæ adjicimus, qui cum LAUTERBACHIO in cit. Diss. §. 14. distinguunt inter casum, ubi Creditorum, quorum intererat Inventario adesse, copia fieri potuit, ita ut in loco, quo consignatio rerum suscepta, degerent, & inter eum casum, ubi alibi morati sunt. Si prius, iterum videndum, an culpa heredis, an sua vel aliorum abfuerint ab Inventarii confectione; id est: an postquam heres id, quod ipsi incumberebat, impleverit, eos nempe de delata sibi successione certiores reddendo & ad Inventarii confectionem invitando, illi emanferint; & ita valebit Inventarium etiam iis absentibus factum, adhibitis tamen in eorum locum tribus Testibus idoneis. An vero Creditores sese non stiterint ideo, quia illorum præsentia ab herede non fuit requisita, & tunc confectio Inventarii ipsis nil præjudicat, sed poterunt in solidum defuncti successorem convenire. Si posterius, nempe si Creditores non in eadem, qua res hereditaria, inveniuntur civitate, ad indemnitatem heredis sufficit, adhibitos fuisse tres testes fide dignos, ac pro ratione nominum hereditariorum bona possidentes. Conf. §. 1. c. 2. Nov. 1. Longe enim absentibus ut diem inchoandi Inventarii significet, atque eorum adventum expectet;

ctet, eo minus opus habet heres, quo magis allaborare debet per *l. f. C. de Jure delib* ut intra præfixos ibidem terminos Inventarium conficiatur.

Sed regetur forte quis, non adeo bene à nobis statui, necessariam esse convocationem Creditorum eorum etiam, qui in eadem civitate habitant, ubi Inventarium conscribitur. Novellam potius 1. nostræ assertioni contrariari, utpote cujus caput 2. mentionem tantum facit legatariorum & fideicommissariorum in definiendis iis personis, quæ ad confectioem Inventarii ab herede vocari debent; sub nomine autem vel legatariorum vel fideicommissariorum Creditores minime venire posse; valere itaque Inventarium etiam non accersitis Creditoribus in eadem civitate morantibus confectum.

Verum respondemus, ex accurata inspectione textus in contrarium allegati, ejusdemque cum *Cap. 6. Nov. 119.* collatione apparere, verba, quæ præsentiam legatariorum & fideicommissariorum requirunt, non esse exclusive intelligenda. Licet enim expresse non præcipiatur, ut heres Creditores convocet, eos tamen subaudiendos esse, regulæ bonæ interpretationis volunt. Quid impedit, quo minus nobis à minori probabili, ad majus probabile, uti alias, ita & hic argumentari liceat hunc in modum? Si illi, qui lucrum sperant ex hereditate, necessario sunt adhibendi ad confectioem Inventarii, ne forte lucro, quod expectant per negligentiam vel fraudem heredis priventur, multo magis eorum præsentia requiritur, qui non tam de lucro captando, quam de damno vitando anxii sunt, cum indubitati Juris sit, hos majori favore ac commiseratione dignos esse
ac

ac illos. Accedit, quod ideo legatariorum & fideicommissariorum invitationem legislator heredi commendat, quia eos vereri ac metuere debet; hæc autem ratio quam maxime in Creditoribus quoque locum habeat. Quod vero Creditores legatariis ac fideicommissariis junctos in *d. Nov.* non legamus, id factum videtur, quia Domitianam quæstionem decidere, superfluum judicavit *JUSTINIANUS*, qui id tantum in *d. Nov.* definire voluit, de quo cum majori ratione dubitare quis poterat.

Imo cum necessitas convocandi Creditores in Casu *Nov. CXIX. c. 6.* minoribus, quorum favor in Jure nostro maximus est, injungatur eum in finem, ne Creditores id, quod suum est, consequi impediatur, multo credibilius erit, alios quoque heredes vel personas minus favorabiles hoc officio fungi debere. *Conf. Sichard. in Practic. ad Cod. ad §. 2. l. f. c. de Jur. delib.*

De hodierna praxi *MEVIUS in Decis. CCCLVI. n. 22.* notat, quod secundum illam vocatio Creditorum ad formam & substantiam Inventarii non requiratur, utpote quæ supervacua videtur & maxime difficilis; plura enim remedia adversus fraudem vel incuriam heredis in *C. ult. c. de Jure del. §. 10.* reperiri Creditoribus tradita; nec prudentissimi licet heredis virium semper est, nosse omnes personas, quibus defunctus antecessor obligatus fuerat. Subsistere hinc juxta mores hodiernos idē *num. 5. Decis. CCCLVIII.* concludit, Inventarium sine præmissa Creditorum vocatione confectum, modo postea heres citatis & auditis super eo, quorum maxime interest, ejusdem copiam Creditoribus facere possit. Sciendum tamen, uti multis aliis in casibus fit, ita & hic
in

in Praxi non ubique idem observari. Videatur *Chorier dans sa Jurisprudence de Guy Pape p. 206.* ubi refert Parliamentum Gratianopolitanum decidisse, quod ob defectum citationis Creditorum, quoad non vocas heres Beneficio Inventarii non gaudeat.

QUÆSTIO III.

An Heres, cui Testator Inventarii confectionem prohibuit, eo omisso Creditoribus in solidum teneatur.

QUI à negantium partibus stare malunt, pro se allegant favorem, quem Jura nostra heredi in pluribus casibus exhibent singularem, ut eo minus Testamenta corruant, illique, qui in eis instituti sunt ad adeundam hereditatem invitentur. Quamobrem etiam diversis legibus sancitum reperimus ea, quæ directo ad defraudandum heredem tendunt, subsistere non posse; uti hoc ceu ex aliis ita etiam ex eo clarum est, quod Testator Legatario cautionē usufructuariam remittere non possit, sed non obstante defuncti voluntate, talis Usufructuarius heredi cavere jubeatur per *l. 6. ff. ut in possess. legat. serv. l. 1. c. de usufr. l. 7. c. ut in possess. legat.* Unde à contrario argumentantur, Testatorem posse ea, quæ ad honorandum & sublevandum heredem faciunt valide constituere, eique onera, quibus alias obnoxius esset, & per consequens etiam Inventarii confectionem remittere. Pro secundo inferunt, quod in *l. f. c. de Jur. delib.* Imperator

tor *JUSTINIANUS* eos tantum puniri ac insolidum teneri voluerit heredes, qui doli vel negligentia alicujus se reos reddiderunt; verba enim finalia §. 12. expresse habent, illos beneficio legis frui non debere, qui contemnendam eam censuerunt. Nunc autem heredem in nostro casu nec dolose nec culpose, nec quia Jura spernit, sed, ut heredis Officium, quod in observanda voluntate Testatoris consistit, implere videatur, Inventarium omittere, certum est.

3°. Quod cuilibet liberum sit, favori pro se introducto renunciare, ex Novella autem 1. pateat, Inventarii confectio- nem in commodum defuncti esse introductam. 4°. Quod Testator etiam in præjudicium tertii heredi remittere possit Inventarii confectio- nem juxta communem plurimorum celeberrimorum Doctorum Sententiam, quos allegatos vide apud *STRYCK in Diss. de Remiss. Inventarij. Cap. III. n. 12.* Ita 5°. Remissio Inventarii à Testatore facta Tutori, ex qua tamen pupilli gravissimum sæpius incurrunt damnum, valet per *l. f. §. 1. C. de arbitr. Tut.* hinc concludunt: Si Remissio Inventarii, quæ tamen maximum potest gignere detrimen- tum iis personis, quas singulari præ omnibus aliis favore Jura nostra complectuntur, valet; quid ni liceat etiam om- mittere Inventarium in eo casu, ubi Creditoribus forte ex eo nasci posset præjudicium, utpote qui multo minori benevolentia digni censentur ac pupilli.

Verum enim vero omnes hæc antea allegatæ rationes non obstant, quo minus in contrarias abeamus partes, eorum- que defendamus opinionem, qui statuunt, heredem, cui Inventarii Confectio à Testatore fuit inhibita, si voluntati defuncti in eo omitendo pareat, in solidum Creditoribus teneri. Quamvis enim heredum aliquis in Jure nostro sit favor, tantum tamen non esse, ut vel in cujusvis alius præ- judicium quid facere aut statuere valeat sine speciali le-

gum concessione, vela testatore nullo plane onere ipse gravari possit, nemo certe in dubium vocabit. Quod altero loco affertur; illum nempe heredem duntaxat beneficio *legis f. C. de Jure deliber.* indignum esse, qui Jurium contemptor haberi potest, non qui voluntatem Testatoris exequitur. ad hoc regerimus, cum certissimi Juris sit, neminem in Testamento cavere posse, ne leges in illo locum habeant, cumque nullus Testator etiam circa minima Juri derogare queat per *l. 55. ff. de Legat. 1. & l. 5. §. 7. ff. de administr. Tut.* clarissime inde apparere, inhibitionem Inventarii à Testatore contra *l. ut. C. de Jure delib.* factam pro nulla ac non valida esse habendam, & per consequens heredem, qui Testatoris contra legem aliquid statutum voluntatem sequitur, hoc ipso pro legis contemptore esse reputandum. Imo, si daremus etiam hoc adversariis, posse nimirum Testatorem impedire confectionem Inventarii, nihil certe aliud ex inde fluet, quam quod defunctus, qui heredem beneficio Inventarii à lege munitum scivit, & nihilominus tamen confectionem Inventarii vetuit, hoc ipso demonstraverit, sibi placere, ut heres suus Creditoribus ex assè satisfaciat, ac favore a legibus ipsi concessio non fruatur. ita ut hæc quæ in contrarium allegata fuere ad nostram sententiã tuendam quam maxime faciant. Ejusdem quoque generis ac momenti est tertia, quam pro se allegant, ratio; hoc ipso enim dum defunctum favori suo renunciassè asserunt, concedant quoque necesse est, hanc renunciationem heredi nocere, ita, ut totum æs alienum solvere teneatur; in hoc etenim consistit favor confecti Inventarii, ne heres ultra vires hereditatis Creditoribus obligetur.

Ad quartum Argumentum à simili desumptum respondemus, distinguendo inter Remissionem factam in præjudicium suum aut tertii, qui lucrativam causam à Testatore habet,

bet,

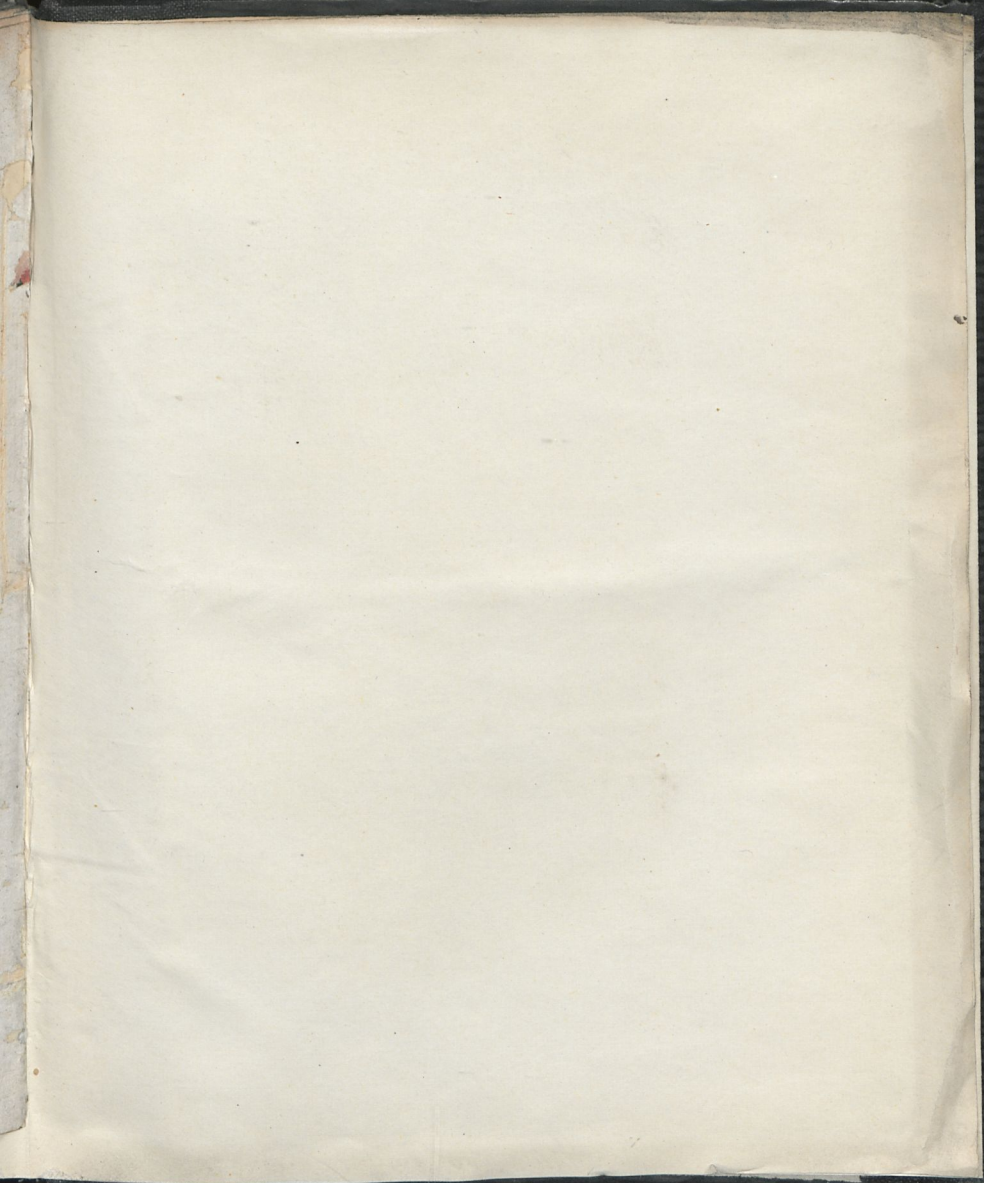
bet, & inter Remissionem factam in præjudicium tertii, cui defunctus jam antea efficaciter fuit obligatus. In illo casu valebit; in hoc vero nihil heredi proderit Remissio vel inhibitio. Si ergo confectioem prohibuit Testator solummodo in præjudicium Legatariorum impune eam heres mittet; quoniam enim testator talibus personis nullatenus obstrictus fuit, sed ex sola animi liberalitate aliquid ex hereditate legavit, injuriam iis ac præjudicium intulisse eo minus dicendum erit; quo certius est, summo quoque Jure plane nihil ipsis relinquere potuisse Testatorem. Quoties vero in alterius, quam ipsius defuncti eorumve, qui ab eo lucrativam causam habent, favorem designatio rerum hereditariarum solennis lege jubente est conficienda, toties inhiberi non potest, aut si inhibeatur, heres nihilominus Inventarium conscribi curet, nisi in solidum Creditoribus teneri velit. Quam Regulam ex *H. LLIG Donell. Enn. cleat.* tradit *STRYCK in Diss. supra cit. n. 10.* Quintæ, & ultimæ rationi reponimus, nullam esse argumentationem à Remissione Inventarii Tutori factâ ad Remissionem Inventarii, quæ fit in præjudicium Creditorum; speciales enim adsunt causæ, quæ Legislatorem ad tradendam Patri hanc remittendi Inventarii potestatem impulerunt, quæque in nostro casu locum habere non possunt. Inter has à Doctoribus 1.º refertur, quod pietas Paterni nominis optimum pro liberis consilium capere præsumatur, in *l. 22. §. 4. ff. ad L. Jul. de adult. l. 2.* 2.º quod per Inventarii confectioem secreta patrimonii & suspectum æs alienum non prodi multum interfit pupilli *vid. l. 2. C. de alim. pupillo præst.* 3.º Quod durius atque inhumanius nihil videatur. *l. 2. pr. C. quando & quibus quarta & c.* quam publicatione rerum familiarium aut paupertatis detegi vilitatem, aut invidiæ exponere divitias. Unde videre est, Leges, quæ Parenti permittunt, ut in Tutorem,

tozem in Testamento datum à confectioe Inventarii eximat, præsupponere casum, ubi Inventarium probrosum magis ac damnosum Pupillo esset, quam utile. Si enim Prætor videret, ex remissione Inventarii res pupillares detrimentum forte esse capturas, illum ex officio posse Tutori non obstante Testatoris remissione, confectioem Inventarii injungere communiter nec male statuitur. Ex quibus omnibus demum concludimus, Remissionem sive Prohibitionem Inventarii factam in præjudicium vel pupilli vel Creditorum nullum effectum habere posse, nec heredem ab ejusdem confectioe esse immunem, qui beneficio *l. ult. C. de Jure delib.* gaudere cupit.

Et hanc nostram assercionem Praxis plurium in Germania locorum corroborat, imprimis eorum, ubi ob interesse publicum Inventarii confectio necessario incumbit cuilibet heredi, ita quidem, ut non obstante quacunq; prohibitione Testatorum Inventarium sit conficiendum in eo etiam casu, nbi heres ultra vires hereditatis obligari non detrectat. Sic apud Argentoratenses jam à longo tempore usu frequentissimo receptum, ut in omni adeundæ hereditatis casu requiratur solennis Inventarii confectio, per quod constet de cujusq; defuncti patrimonio, an in censu agendo, quem **Stall-Geld** appellant & fideliter bona fuerint indicata. *vid. BRAUN. in MSC. de arte Notariatus P. II. p. 37. & P. I. p. 361.* Et hoc ampliatur, etiam si jam ad adsit designatio bonorum à defuncto relicta. Ex quo porro inferitur heredem beneficio *legis ult. C. de Jur. del.* uti non posse, nisi expresse declaraverit, se aliter teneri non velle quam in id, quod vires hereditatis permittent. *vid. Jll. Schilter. Consil. Argent.*

Respons. 133. 174. & 197.

F I N I S.

Straßburg, Diss., 1716-13

ULB Halle
005 360 048

3

202

I. N. J.
DISSERTATIO JURIDICA
DE
BENEFICIO
INVENTARII,
DEO T. O. M. ^{QUAM} BENE JUVANTE
SUB PRÆSIDIO
VIRI NOBILISSIMI,
AMPLISSIMI, CONSULTISSIMI
ATQUE EXCELLENTISSIMI
DOMINI
D. JOANNIS GEORGII
SCHERZII,
U. J. D. Ejusdemque Prof. Publ. Ord.
CAPITULI THOMANI CANONICI.
IN ALMA ARGENTINENSIVM
UNIVERSITATE
SOLENNI EXAMINI SUBMITTET
FRANCISCUS MELCHIOR FISCHER,
OBERKIRCHENSIS, Auctor.
A. diem Martij, Anno M. DCC. XIX.
Hor. Locoq Solitis.
* * * * *
ARGENTORATI, Typis Viduæ Michaëlis Storckii.

1719
23

